

ЛУИСА ВАЛЕНСУЕЛА (LUISA VALENZUELA), рођена 1938. у Буенос Ајресу, Аргентина. Ауторка је бројних есеја, романа, приповетки, мини-прича и једна од најважнијих савремених аргентинских књижевница. Рођена је у уметничкој породици – њена мајка, Луиса Мерседес Левинсон, такође је била књижевница. Валенсуела је одмалена била окружена великанима аргентинске књижевности, у њеној кући окупљали су се, између осталих, Хорхе Луис Борхес и Ернесто Сабато. Као врло млада почела је и сама да се бави новинарским послом и књижевношћу. Пуно је путовала, живела је у Француској, Шпанији, Мексику и САД. У Њујорку је провела десет година (1979–1989), где је отишла да ради као би се склонила од војног режима у земљи. Добитница бројних аргентинских и међународних награда и признања, превођена на бројне светске језике, данас живи, ради и неуморно пише у Буенос Ајресу. Важнија дела: књиге приповедака: *Овде се дешавају чудне ствари* (*Aquí pasan cosas raras*), 1975; *Промена оружја* (*Cambio de armas*), 1982; *Симетрије* (*Simetrías*), 1993; романи: *Мораци да се смејкаш* (*Hay que sonreír*), 1966; *Као у рају* (*Como en la guerra*), 1977; *Роман ноар с Арђентинцима* (*Novela negra con argentinos*), 1990; *Пућешесћивије* (*La travesía*), 2001; *Сућраћњица*, 2010; књиге есеја: *Ојасне речи* (*Palabras peligrosas*), 2002; *Писање и ћајна* (*Escritura y secreto*), 2003. На српски језик преведене су књиге *Промена оружја*, *Роман ноар с Арђентинцима*, *Симетрије*, *Мораци да се смејкаш* и *Ојасне речи*, у којој су обухваћени есеји из истоимене књиге на шпанском и делови књиге *Писање и ћајна*. (А. М.)

МИРКО ДЕМИЋ, рођен 1964. у Горњем Класнићу код Глине, Хрватска. Пише прозу, публицистичке текстове и есеје. Објављене књиге прозе: *Јабукe Хесијерида*, 1990; *Сламка у носу*, 1996; *Ћилибар, мег, оскоруша*, 2001; *Ајокрифи о Фуријули*, 2003; *Слуће хировићој лучоноше*, 2006; *Молски акорди*, 2008; *Трезвeњаџи на ћијаној лађи*, 2010; *По(в)рајћнички реквијем – (ејино)роман(ијага)*, 2012; *Аћака на Ићаку – комедије бурлескне бесмислености*, 2015; *Ћућања из Горе – фанћазмаћорија*, 2016; *Пусћоловине бачкој ојсенара*, 2018. Дrame: *Игре бројева*, 2017; *Наще домаће ствари*, 2020. Публицистика и есеји: *Слаћење јорчином*, 2008; *Под оћровним ћлаћћом*, 2010; *Ућваре чећврћој ћророчћива*, 2011; *На ничијој земљи*

– есеји, маршналије и један њујојис, 2016. Приредио више књига, живи у Крагујевцу.

БУДИМИР ДУБАК, рођен 1952. у Андријевици код Берана, Црна Гора. Пише поезију, прозу, есеје, драме и књижевну критику. Књиге песама: *Посланица наџоварачу*, 1978; *Забийа мјестиа*, 1985; *Лелеј*, 1989; *Хиландар*, 1993; *Пусџиња Ойџина*, 1995; *Оџкривења*, 1998; *Туја за седам свијејџака*, 2002; *Скадарске елеџије*, 2008; *Посланица наџоварачу* (изабране и нове песме), 2017; *Хрисџ у аџу*, 2017. Књиге приповедака: *Оно чеја нема*, 1978; *Гиљоџина за дуџу*, 2010. Романи: *Асџрариџум – судбинска елеџија*, 1985; *Човјек без уџџехе – фанџасџични роман у џриџовијеџкама*, 1988. Драме: *Максим џруџи*, 1983; *Драме*, 1996. Есеји: *Заобилазни џуџи*, 1988; *Тако је џоворио Будимир Дубак – џолиџички есеји, бесјеџе, џјесме*, 2008; *Зубља Њеџоџева: (Биљеџница)*, 2013. Године 2005. су му објављена *Изабрана џјела у седам томова*.

АДАМ ЗАГАЈЕВСКИ (ADAM ZAGAJEWSKI, Лавов, Украјина, 1945 – Краков, Пољска, 2021). После Другог светског рата његова породица се преселила у Пољску, у град Гљивице у Шлеској. Студирао је филозофију и психологију у Кракову. У њему је остао све до 1980, где је предавао филозофију. Отад је живео и радио између Париза, Тексаса, Чикага и Кракова. Био је гост најпознатијих фестивала поезије у свету и организатор једног од најзначајнијих, Исток–Запад, који су основали нобеловци Милош и Шимборска. Као песник се сврставао у припаднике Новог таласа (Криџицки, Корнхаузер, Липска, Барањчак и др.) или шездесетосмаше. У почетку већина новоталасоваца или шездесетосмаша је писала ангажовану поезију. Од почетка осамдесетих свако је кренуо својим путем. Загајевски спада у најпревођеније и најнаграђиваније песнике Новог таласа. Последњих година неколико пута је кандидован за Нобелову награду. И код нас је веома познат и превођен. Добитник је двеју наших важних награда: Европска награда за поезију „Петру Крду” (КОВ, 2014) и Награда Европски атлас лирике (Бања Лука, 2019). Аутор је следећих песничких збирки: *Саџџиџења*, 1972; *Месарнице*, 1975; *Писмо. Оџа мноџини*, 1982, 1983; *Пуџџовиџи у Лавов*, 1985; *Плаџино*, 1990; *Дивље џрешџе* (избор), 1992; *Оџњена Земља*, 1994; *Касни џразници* (избор), 1998; *Три анџела* (избор), 1998; *Жеђ*, 1999; *Повраџак*, 2003; *Анџене*, 2005; *Невидљива рука*, 2009; *Изабране џесме*, 2010; *Асиметџрија*, 2014; *Сџварни живџи*, 2019. Поред поезије писао је есеје: *Неџриказани свеџи* (са Јулијаном Корнхаузером), 1974; *Солиџарносџи и усамљеносџи*, 1986; *Два џраџа*, 1991; *У џиџуџој леџоџи*, 1998; *Солиџарносџи и угсамљеносџи*, 2002; *Оџбрана ваџреносџи*, 2002; *Песник разџовара с филозофом*, 2007; *Блаџо џреџеривање*, 2011; *Поеџија за џочеџнике*, 2017; *Несређена суџџиџанца*, 2019. (Б. Р.)

ИРИНЕЈ (БУЛОВИЋ), рођен 1947. у Станишићу код Сомбора. На крштењу добио име Мирко. Дипломирао је 1969. године на Богословском факултету у Београду, а потом одлази на последипломске студије у Атину и Париз, а 1980. је одбранио докторат „Тајна разликовања божанске суштине и енергије у Светој Тројници по светом Марку Евгенику Ефеском” на Универзитету у Атини. Од 1981. предаје на Богословском факултету у Београду, а 1990. постаје епископ Епархије бачке са седиштем у Новом Саду.

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ, рођен 1950. у Нишу. Етнолог, пише поезију, есеје, критику и антрополошке студије, бави се и алтернативним филмом. Књиге песама: *Бацање каменчића*, 1973; *Коси између обала*, 1981; *Душоловац*, 1989; *Пројевед мрава*, 1993; *Пеџчана мајка*, 1996; *Одломци божанства*, 1997; *Кућа иза облака*, 1999; *Називи долазеће*, 2005; *Сенке у њами*, 2006; *Говор њрозорљивој*, 2009; *Сасијојци времена*, 2012; *Поновна рођења* (избор и нове), 2015; *Сјасоносне невоље*, 2017; *Долазеће доба*, 2020. Студије: *Српска књија мртвих*, 1992; *Мајија српских обреда*, 1993; *Тајна лайоша*, 1999; *Дух њајанској наслеђа у српској њтрадиционалној култури*, 2000; *Клојка за дуцу*, 2002; *Карактјер као судбина*, 2002; *Говор њејинских сенки*, 2004; *Блискосиј далекој*, 2005; *Судбина и мајија – анѡројолошкѡ ојледи*, 2007; *Пркос и инај – ејнојсихолошкѡ сѡудије*, 2008; *Речник јавацилука*, 2009; *Ирање с ниѡијавилом*, 2011; *Изречено и ѡроречено или О ѡредсказањѡма креманских видовњака*, 2011; *Љубав и ојраѡијање*, 2011; *Убијање сѡарѡх – као ѡтрадиционални и научни миј*, 2013; *Мехури зајенуѡаних ѡгодина – изабрани инајервјуи*, 2013; *Околни ѡуш*, 2013; *Памћење и самозаборава*, 2014; *Свејови анѡројолошкѡ имајинаѡије*, 2014; *Српска књија мртвих – ѡаналојѡике*, 1, 2015; *Анѡројолојѡија зла*, 2016; *Тајни инајерес – ѡесничко и анѡројолошкѡ искуствѡ*, 2017; *Онирички код – увод у анѡројолојѡију снова*, 2017; *Памћење и самозаборава*, 2018; *Крај амбѡса*, 2018; *Српска књија мртвих*, 2019; *Скривени човек*, 2019; *Пуѡовање заборавањеним бродом*, 2019; *Нејована дѡвљѡина – филм и алѡернајѡивни филм*, 2020; *Ајресѡија и култура*, 2020. Приредио више књѡга.

БОШКО ЛОМОВИЋ, рођен 1944. у Брезни код Горњег Милановца. Новинар, пише поезију и прозу за децу и одрасле, радио драме, књѡжевну и ликовну критику. Књѡге за одрасле – песме: *Сенке времена*, 1967; *Пред ѡирваном*, 1993; *Томбе ла пејге*, 1997; *Песме и ѡјесме*, 2010; приче: *Чари Пауле Пречѡсѡе*, 1980; *Црни скакач на ѡб*, 1983; *Милионер*, 1989; *Јелена, мајка које нема*, 2012; *Под месечевом ламѡом*, 2014; *Приче о необичном*, 2020; књѡжевна и ликовна критика: *Чиѡах, ѡлегах, зајѡсах*, 2006; публицистичке књѡге: *Хајдук Бојовић* (коаутор М. Поповић), 1970; *Црвена ниј коридора*, 1999; *Књија о Дијани Будѡсављевић*, 2013; *Елејѡе*, 2015. Књѡге за децу – песме и приче: *Заљубљени биѡикл*, 1984; *Рађање ѡјесме*, 1985;

На слово, на слово Љ, 1987; *Нешто важно*, 1990; *Најпаци из њреће клупе*, 1994; *Мирјана нема појма*, 1995; *Мој отац прогаје шуму*, 1997; *Шта ћу ја у Шанијају*, 1997; *Пишај моја брајта*, 2004; *Буквар дечјих дужности*, 2014; романи: *15 дана ферија*, 2010; *Дечак са кључем о врајту*, 2011; *Видовија Ана или зашто смо украли мајарца*, 2012; *Чудесна лутка Тајоко-сан*, 2014; *Узбуна на њланеји Окуко*, 2016; *Крађа мобилној у VII₂ (дејективска ѡрича у 18 слика)*, 2018; *Десет дана, а штошину чуда*, 2019. Године 2020. су му изашла *Сабрана дела* у осам књига.

СНЕЖАНА ЛУКИЋ ПАВЛОВИЋ, рођена 1941. у Ваљеву. Дипломирала општу књижевност са теоријом књижевности на Филолошком факултету у Београду. Новинар, преводилац са француског (*Универзитет ѡпред сјечајем* Жана Фурастјеа, *Варварска свадба* Јана Кефелека и др.). Повремено је глумила у филмовима Живојина Павловића и писала сценарија. Приредила: *Планеја филма – сећања*, 2002. и објавила књигу прича *Друа соба*, 2013.

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Филолог србиста, проучава српску књижевност XVII и XVIII века, као и авангардну и неоавангардну књижевност. Пише поезију, прозу, студије, есеје и критику. Објављене студије: *Летимација за сјнализам – ѡулсирање сјнализма*, 2016; *Трајом бисерних минђуца српске књижевности (ренесансној и барокној српске књижевности)*, 2018. Књига песама: *Без лаке на срцу*, 2020. Приредила више књига.

АНА МАРКОВИЋ, рођена 1976. у Краљеву. Завршила шпански језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду и докторске студије на Универзитету у Барселони (2013), с дисертацијом „Женски идентитет и односи моћи у приповеткама Луисе Валенсуеле” („La identidad femenina y las relaciones de poder en los relatos de Luisa Valenzuela”). Преводи са шпанског, објавила преводе књига Луиса Ландера, Гонсала Торентеа Баљестера, Леополда Лугонеса, Луисе Валенсуеле, Селије Аморо, Саре Месе и Гвадалупе Нетел.

САРА МАТИН, рођена 1998. у Сомбору. Завршила је основне академске студије српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Тренутно похађа мастер студије на истом факултету, пише приказе, објављује у периодици.

ВЛАДАН МАТИЋ, рођен 1959. године у Београду. Савремени прозни аутор, есејиста и преводилац. Тренутно живи и ради у Казахстану. Књиге које се непосредно или посредно баве историјом или географијом Тартарије: *Шестна клима – белешке о ѡушовању ѡ Монѡлији*, 2003;

Склајање њезажа, 2011; Дешекџив Тезеј и Балага о њуџнику, 2014; Заџиси из Новој Сараја, 2019; Изџубљени џрад, 2020.

МИЛАН МИЦИЋ, рођен 1961. у Зрењанину. Историчар и књижевник. Објавио 41 књигу историографских студија, историјских есеја, документарне прозе, прозе и поезије. Од 2020. године је генерални секретар Матице српске. Књиге прозе: *Месеџ од венеџијанској саџуна*, 2013; *Код живахној оледала*, 2014; *Сџисак сеновиџиџих имена*, 2016; *Ав ово*, 2018; *Дан који је сџао да се одмори*, 2018; *Дуџо џуџовање у Табану: северна џрича*, 2020. Одабране књиге поезије: *Наџ мозак је криџумчарена роба*, 2006; *Ми смо мила зениџисџиџчки свей*, 2008; *Раџија и ране*, 2010; *Зове се Брана*, 2017. Главне историографске теме које проучава су српски добровољачки покрет у Првом светском рату, колонизација Војводине 1921–1941, историја Баната, историја Срба у Мађарској у 20. веку. Одабране историографске студије: *Развиџиџак нових насеља у Банаџу 1920–1941*, 2013; *Школсџиво у новим насељима Банаџа 1920–1941*, 2013; *Срџско добровољачко џиџање у Великом раџу 1914–1918*, 2014; *Незайамњена биџка – срџски добровољџи у Русиџи 1914–1918*, 2016 (превод на чешки: *Zaropenitý boj – Srbští dobrovolníci v Rusku 1914–1918*, 2020); *Американиџи – срџски добровољџи из САД (1914–1918)*, 2018; *Срџски добровољџи из Банаџа, Бачке и Барање (1914–1918)*, 2020; *Срби оџиџаниџи из Мађарске у Краљевину Јуџославиџи (1921–1941)*, 2020; *Од раџа до оџиџације – Ловра (1914–1924)*, 2020.

ЖИВОЈИН ПАВЛОВИЋ (Шабац, 1933 – Београд, 1998). Био је један од најзначајниџих српских редитеља црног таласа југословенског филма, као и еминентни књижевник, сликар и универзитетски професор. Дипломирао сликарство на Академиџи примењениџ уметности у Београду, био редовни професор Факултета драмских уметности и Академиџе уметности БК. Писао романе, приповетке, есеје, филмске критике и сценарија. Објављене књиге: *Кривудава река*, приповетке, 1963, 1994; *Филм у школским клуџама*, чланци, 1964; *Дневник неџознаџој*, новела, 1965; *Луџике: Луџике на буџиџиџу*, роман, 1965, 1991; *Две вечери у јесен*, приповетке, 1967, 1997; *Ђавољи филм*, есеји, 1969, 1996; *Неџриџаџељ: Каин и Авел*, роман, 1969, 1986; *Циџанско џробље*, приповетке, 1972, 2000; *О одвраџином*, есеји, 1972, 1982, 2018; *Вейџар у сувој џрави*, новела, 1976; *Задах џела*, роман, 1982, 1985, 1987, 1988, 1990, 2017; *Белина суџира*, проза, 1984; *Они више не џосџоје*, роман, 1985, 1987, 2013; *Убиџао сам бикове*, приповетке, 1985, 1988; *Зид смрџи*, роман, 1985, 1986, 1987; *Лов на џиџрове*, роман, 1988; *Расло ми је бадем дрво*, роман, 1988; *Флоџисџион*, записи, 1989; *Балкански џез*, есеји, 1989; *Исџљувак џун крви*, дневник, 1984, забрањен, 1990, 2008; *Азбука*, лирска исповест, 1990; *Језџро најџеџосџи*, разговори, 1990; *Ваџар на Свейџој Аранђела*, роман, 1990; *Револуџија, џавни џалас*, четири

филмска сценарија, 1991; *Трај дивљачи*, роман, 1991; *Лудило у олегалу*, разговор, 1992; *Лайош*, роман, 1992, 2013; *Кришке времена*, приповетке, 1993; *Крутови*, новеле, 1993; *Билна крв*, роман, 1995; *Волићин лук*, преписка са Гораном Милашиновићем, 1996; *Симејрија*, роман, 1996; *Давне године*, филмске критике, 1997; *Долај*, роман, 1997; *Ошћуцаји*, записи, 1998; *Љубав*, новеле, 1998; *Блајо*, приповетке, 1999; *Дневник 1956–1993*, шест књига, 1999; *Планеџа филма – сећања*, 2002. Изабрана проза у пет књига објављена је 1988, а прозни циклус *Дивљи вештар* у десет књига 1993. године. Режирао је петнаест филмова међу којима су: *Нејријашељ*, 1965; *Повраћак*, 1966; *Буђење ђацова*, 1967; *Кад будем мртв и бео*, 1968; *Заседа*, 1969; *Црвено класје*, 1970; *Хајка*, 1976; *Довиђења у следећем рату*, 1980; *Задах шела*, 1983; *На јују за Кајтану*, 1987; *Дезертиер*, 1992; *Држава мртвих*, 1998, завршен 2000.

САЊА ПЕРИЋ, рођена 1994. у Бијелини, БиХ. Студенткиња је докторских студија на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се савременим српским писцима, пре свих песничким и есејистичким стваралаштвом Борислава Радовића. Пише есеје, научне радове и књижевну критику. Објављена књига: *Књижевност и исходичја – есеји и кришке о делима српске књижевности*, 2020.

ЕМИЛИЈА ПОПОВИЋ, рођена 1996. у Лозници. Основне и мастер студије српске књижевности и језика завршила је 2020. године на Филозофском факултету у Новом Саду. Поред писања, бави се глумом и певањем. Тренутно је запослена у Центру за културу „Вук Караџић” у Лозници. Поезију и научне радове објављује у периодици.

РАНКО ПОПОВИЋ, рођен 1961. у Залому код Невесиња, БиХ. Школовао се у Сарајеву, где је 1985. дипломирао на Филозофском факултету. Магистрирао 1990. на Филолошком факултету у Београду, а докторирао 2005. на Филозофском факултету у Бањој Луци. Дописни је члан у радном саставу Академије наука и умјетности Републике Српске (АНУРС). Редовни је професор Филолошког факултета Универзитета у Бањој Луци. Пише књижевну критику, огледе и студије из области српске књижевности XIX и XX века. Објављене књиге: *Завјешто ђамћење ђјесме – стварност контект српске ђоезије с краја 20. вијека*, 2007; *Чин ђређознавања – оледеи о српском ђјесничјиву*, 2009; *Горка ведрина Исђока – хумор у Андрићевим романима*, 2012; *Парадокси и молиђве*, 2013; *Ризничари и ђамђишељи* (група аутора), 2013; *Траједија без кађарзе*, 2014; *Ријечи за сређање*, 2014; *Пјесник великођ ђомирења – особености умјејничкођ израза Бранка Ђојића*, 2015; *Чиђађи и биђи*, 2017; *Скућен у ријечи – зађиси о ђоезији Ђорђа Сладоја*, 2020.

БИСЕРКА РАЈЧИЋ, рођена 1940. у Јелашници код Зајечара. Завршила је студије славистике (група за источне и западне словенске језике и књижевности) на Филолошком факултету у Београду. Пише есеје и радио драме, преводи с пољског, руског, чешког, словачког, бугарског и словеначког. До сада је објавила преко сто књига превода свих жанрова књижевности (Шимборска, Милош, Липска, Ружевич, Херберт, Мрожек, Гловацки, Кот, Колаковски, Загајевски, Барањчак, Гомбрович, Виткјевич, Анджејевски, Брандис, Лем, Јурковски и др.), а бави се и позориштем, ликовном уметношћу, филмом, филозофијом, естетиком, политикологијом, историографијом, питањима вере и цркве словенских народа, највише Пољском. Објављене књиге: *Писма из Прага*, 1999; *Пољска цивилизација*, 2003; *Мој Краков – из културне археологије града*, 2006; *Itago Poloniae*, 2014; *Писма из Пољске*, 2018; *Фактиомонијаже – (јорјреши, живојојиси, јубилеји, сећања, разговори, писма, мисли о ---)*, 2020. Објавила је и више антологија.

МИЛАН Р. СИМИЋ, рођен 1959. у Великој Плани. Пише прозу, филозофеме, афоризме, књижевну критику, есеје и радио-драме. Збирке прича: *Неговршена прича*, 1994; *Приручник за будуће мучишеље и убице*, 2003. Романи: *Порицање стварности*, 2001; *Оде ми да ђолудим*, 2002; *Бели свети коначно*, 2003. Збирке филозофема: *Приручник за ђобуну верујућих*, 2011; *Арисџојел ђо друји ђуји међу Србима*, 2012. Збирке огледа и критика: *Есеји да ђи блаже ђорчину*, 2010; *Али нећемо вице о ђоме*, 2010; *Али хоћемо уђраво о ђоме*, 2011; *А ђо ђонуће у ђросџору*, 2012; *Дневник чџаоца – ољеди, криџике, ојажања и осврџи*, 2015; *Дневник чџаоца – ољеди, криџике, ојажања и осврџи 2*, 2017. Збирке афоризама: *Чџзма режим чува*, 1996; *Гласаћемо се јоџ*, 1997; *Ено секире, камо ђа кум*, 2008; *Зовиће ме Арисџојел*, 2013; *Жуљ на жуљ*, 2017. Од 1994. године уређује часопис за културу и уметност *Наџ ђраџ*. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Великој Плани.

СОФИЈА СКУБАН, рођена 1996. у Новом Саду. Основне и мастер студије енглеског језика и књижевности завршила је на Филозофском факултету у Новом Саду, где је тренутно на докторским студијама. Бави се англофоном књижевношћу, пре свега британском драмом XX века, објављује у периодици. Живи у Новом Саду и ради као професор енглеског језика.

МИЛАН ТОДОРОВ, рођен 1951. у Банатском Аранђелову. Пише сатиричне приче, поезију, афоризме и књижевну критику. Објављене књиге: *Ухом за крухом*, 1976; *Боца ђод ђриџиском*, 1981; *Црвени и ђлави*, 1987; *Куџинско леџо*, 1987; *Сирџињска забава*, 1990; *Осџрво без блаџа*, 2003; *Преџакани Срби*, 2009; *Безбрај наших живоџа*, 2011; *Покори се и*

йочни, 2013; *Не моју овде да дочекам јујиро*, 2014; *Лек йројив смрйи*, 2016; *Редослед једностйавних сйвари*, 2017; *Присйанищйе*, 2018; *Телефонски именик мрйвих йреййлајника*, 2019; *Не моју сви да умру леји*, 2020.

НИКОЛИНА ТУТУШ, рођена 1991. у Руми. Тренутно је на докторским студијама српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише студије и књижевну критику, објављује у периодици.

РАДОЈЕ ФЕМИЋ, рођен 1988. у Бијелом Пољу, Црна Гора. Основне, специјалистичке и магистарске студије завршио на Филолошком факултету у Никшићу, где тренутно ради као сарадник у настави на Студијском програму за српски језик и јужнословенске књижевности. Докторанд је српске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише књижевну критику. Аутор је књиге *Ишчекивање айсура (комйарйивни ојег: Самјел Бекей, Миодрај Булајовић, Жарко Команин)*, 2016.

РАДИВОЈ ШАЈТИНАЦ, рођен 1949. у Зрењанину. Завршио Општу књижевност са теоријом на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, прозу, есеје, драмске текстове, књижевну и ликовну критику, преводи с руског и енглеског. Књиге песама: *Оружје људски рањено*, 1970; *Шуми се враћају йрајови*, 1974; *Даровно йушовање*, 1978; *Панјосов извещйај*, 1982; *Сузе у лунајарку*, 1987; *Оченаш на Тајмс-скверу*, 1991; *Оловни долов – банайска йесмарица*, 1995; *Лег и млеко*, 2003; *Пси верса или Ойимање ваздуха*, 2005; *Кањишка моношйија*, 2007; *Северни изйовор*, 2011; *Сйара канйина*, 2011; *Ди*, 2013; *Зло цвећа* 2013; *Псећа суза*, 2014; *Нейознавање йиродге – йолийшйх*, 2018. Драма: *Цвеће и смрй сйарој Луке*, 1970. Књиге есеја: *Демојорйон – зайиси о найушйању слике*, 1984; *Хошел „Чарнојевић”*, 1989; *Хајка на Акйеона*, 1997. Књиге прозе: *Банайска чийанка*, 1991; *Мој бејејски геосвейа*, 1994; *Бајке о йрму*, 1995; *Чеховија*, 1996; *Вез у ваздуху*, 1998; *Жрйиве бидермајера*, 2000; *Сибилски йласови*, 2001; *Нага сйанује на крају йрага* (коаутор У. Шајтинац), 2002; *Вогено гейе*, 2004; *Причица*, 2005; *Кинеско дворищйе*, 2006; *Lyrik klinik*, 2009; *Дилинкуца – крайке и фришке банайске бајке* (коауторка Јб. Шајтинац), 2012; *Порцелан – роман у слободном сйиху*, 2017; *Сува ијла – искази након убога*, 2019; *Пелерина – авейи айара*, 2020.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда

Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: Алис Манро, *Бексџиво*, 2006; *Превише среће*, 2010; *Голи живоји*, 2013; *Мржња, њријателсџиво, удварање, љубав, брак*, 2014; *Пољед са еџинбурџске сџене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свету*, 2007; *Мемоари ѡреживеле*, 2008; *Злајна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пешчани замак*, 2004; *Црни ѡрини*, 2005; Флен О’Брајен, *На реци „Код две ѡице”*, 2009; Мишел Фејбер, *Исџод коже*, 2003; *Киџа мора ѡасџи*, 2004; Лиза Скотолажн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умреџи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са мџшком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулџура, конџиракулџура, усџон хџи конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ